

# KIS LAP



... ELŐTŰNT BARNABÁS BÁCSI. (Lásd a 282. lapon.)

XLIV. kötet, 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.  
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon

1893. április 30-án.

## DORINKA MENEDÉKE.

— Elbeszélés képekkel. —



(Vége.)

GYSZER-MÁSSZOR szólni próbált a bácsinak, hogy eressze már őket haza. De a bácsi kurtán végzett vele.

— Ne beszélj erről. Ide jöttetek, itt vagytok, és itt maradtok.

Ez kétségbeejtő volt. Itt maradni örökre ezen a rettenetes helyen! Hisz ez valóságos börtön, nem, még annál is rosszabb, itt elevenen el vannak temetve. Még szólni sincs kihez. Se játék, se mulatság, ki sem tehetik a lábukat a házon és kerten kívül. És a bácsi nem törődik egyebbel, csak hogy megtanulják leczkójüket, aztán csöndesen legyenek. És úgy látszik, azt határozta hogy örökös rabságban tartja itt őket.

Éjjel nappal törte a fejét Dorinka, hogy Kálmánnak hirt adhasson. És egy napon a véletlen megmutatta neki a legegyszerűbb módot, melyre eddig nem gondolt.

Egy reggel ugyanis az öreg Jánosnál leveleket pillantott meg s kérdezte, miféle levelek azok.

— A nagyságos ur levelei. Délután bevisszem a faluba a postára.

Dorinkának szerencsés gondolata támadt. Bár nagyon izgatott volt, igyekezett lehetőleg közönyös hangon szólni, mintha nem épen fontosnak tartaná a dolgot.

— Ejnye, nekem is kellene írnom egy levelet. Föltenné azt is a postára?

— Miért ne? Tessék csak megírni.

Lelkendezve szaladt Dorinka Terikéhez a nagy hirrel. Összeültek rögtön, hogy jól megírják a levelet. Meg is irták ilyképen:

»Kedves Kálmán! Tudjuk, sokat aggodtatok miattunk, mióta megszőktünk. De mink meg annál többet busultunk és szenvedtünk azóta. Nagyon jól tudjuk most már, milyen oktalanságot követtünk el s mennyivel jobb lett volna, ha elviseljük a büntetést, melyet megérdemeltünk, mikor a jó Zsófi néni ellen vétettünk. Menedéket kerestünk és börtönbe jutottunk. Itt vagyunk Barnabás bácsinál, ki kegyetlen szigorral bánik velünk és azt mondja, hogy szabadon sem bocsát többé! Oh jöjj, szabadíts meg! Kérd meg jó szüleinket, Zsófi nénit, szabadítsanak meg őket, ha te nem teheted. Csak mielőbb, mert szörnyű itt a mi életünk! De meglehet, hogy a bácsi be sem bocsátja azt, akiről gyanítja, hogy érettünk jön. Vagy eltagadja, hogy itt vagyunk, mert kegyetlen ember ám! Hanem a kerten át elmenekülhetnénk, csak létra volna, hogy a magas falkerítésen keresztüljussunk. Délután négy órától hatig mindennap a kerten vagyunk. Oh jöjj, szabadíts meg! Örökre hálásak leszünk, meglásd, soha sem lesz ránk senkinek többé panasza. Jöjj mentül előbb, ha lehet már holnap! Lesni fogunk a kerítésnél, kiáltsd a nevünket. Ölelnek *Dorinka és Terike.*«

S az öreg János készséggel elvitte a levelet.

\* \* \*

Ha Dorinka és Terike azt irták levelekben, hogy otthon Kálmán és a Terike szülei meg Zsófi néni bizonyosan aggodnak és busulnak a két szökevény miatt, hát ebben igen nagyot csalódtak. Gábor bácsi házánál épenséggel senkinek az arczáról sem lehetett szomorúságot leolvasni.

Az igaz, hogy az első napon, mikor a két kalandos leány világgá indult, nagy volt

a zavar és ijedelem. Eleinte csak boszankodtak, mert Zsófi néni, mikor tudatni akarta Dorinkával és Terikével a büntetést, nem találta őket szobájokban, pedig meg volt nekik hagyva, hogy ott legyenek.

— Ejnye a kis daczosak! Elbujtak valahová. No, ezért még külön egy napi szobáristomot kapnak, külön nagy leczkével. Mindjárt megkerestetem őket.

Felkutatták az egész házat, kertet, persze hiába.

— Majd előjönnek vacsorára, szól Gábor bácsi.

De biz'ők, mint tudjuk, nem jöhettek ott elő, mert akkor már hegyen-völgyön túl voltak. Be is sötétedett s a két leánynak semmi nyomát sem találták. Ekkor aztán csakugyan nagy lett az aggodalom és ijedelem. Gábor bácsi, Kálmán és az egész cselédség megindult lámpásokkal a környékre s késő éjszakáig tartott a keresés, kutatás. Szomoruan tért vissza mindenki, csak Gábor bácsi nem. Ő nem is egyedül tért haza, hanem egy öreges emberrel, akivel késő éjjel az uton találkozott.

Azután nyugalomra tértek mindnyájan és másnap reggel kiki a rendes dolga után látott, a szökevényekről pedig nem is igen beszéltek többet. Harmadnap már egészen más dolguk akadt, Kálmánnak pedig nagy öröme volt: megérkezett vendégül a mamája, Bélával, hogy szintén néhány hetet töltsenek itt Gábor bácsiéknál a jó falusi levegőn, amire a betegségéből üdülő mamának nagy szüksége volt. A mama persze látni kívánta az ő Dorinkáját, de biz' azt nem láthatta és azután ő sem kerestette tovább.

A kastélyban vidáman, kellemesen folyt az élet, Irénke és két huga most még

sokkal jobban mulatott, mióta Béla is ott volt. Mert a szelid, kedves, előzékeny Kálmánt ezután is többre becsülték ugyan, de nagyon hamar megbarátkoztak Bélával is, akinek meg az a jó tulajdonsága volt, hogy mindig tudott valami ügyes, tréfás játékot. Reggeltől estig ki nem fogytak a vígságból. Közben néha egyik vagy másik föl-fölkiáltott:

— De kár, hogy Dorinka és Terike nincsenek itt!

Egy napon Gábor bácsi levelet adott át Kálmánnak.

— Neked szól.

Kálmán, amint a levelet olvasta, nagyot nevetett, aztán oda adta Bélának, aki meg ugrált és tánczolt a nagy kaczagástól. Mikor végre lecsillapult, összeültek Kálmánnal és sokáig tanakodtak.

Ugyanekkor amott a Barnabás bácsi kastélyában is ugyancsak összebujt a két elbusult rableány. Mióta a levelet elküldték, alig találták a helyöket. A délutáni leczke nagyon rosszul ment s a bácsi igen komoly és szigorú hangon adta tudtokra, hogy ha holnap délelőtt is ilyen rosszul fognak tanulni, akkor három napig nem lesz szabad a kertbe menniök.

Terike halálsápadt lett, Dorinka pedig fölsikoltott szörnyű ijedelmében. Hiszen az még a borzasztónál is rettentőbb volna! Hátha holnap délután ott lesz Kálmán a kert falánál és szólítja őket, ők pedig nem lesznek ott! Vagy ha holnap nem, hát holnapután bizonyosan jön és ők szobafogságban legyenek, ne menekülhessenek! Ez a Barnabás bácsi igazán valóságos szörnyeteg.

Este sokáig tanakodtak reményeikről és aggodalmaikról.

— Nem tehetünk egyebet, mint azt, hogy holnap délelőtt nagyon, de nagyon szorgalmasak leszünk, szólta Terike.

— Igen, kénytelenek leszünk vele, sóhajtá Dorinka. Nem szabad okot adnunk, hogy a bácsi kifogást tegyen. Szörnyű volna, ha Kálmán eljönne s mi nem volnánk ott a kertben.

— Igen, ha eljön!

— Oh, bizonyosan eljön. Ismerem én Kálmánt. Olyan jó fiú! Az én testvéreim mind olyan jók voltak hozzám még akkor is, mikor bántottam és bosszantottam őket... Mert olyan együgyű voltam, hogy mindig ellenkeztem velök. Oh, csak még egyszer visszajussak hozzájuk!

Kétségek és aggodalmak közt aludtak el. Másnap reggel korán talpon voltak s alighogy megreggeliztek, siettek szobájokba s oly buzgón neki fogtak a tanulásnak, hogy háromszor akkora leczkével is megbirkóztak volna. Mikor már hibátlanul tudták is, még akkor sem bíztak magukban s háromszor-négyszer felmondták egymásnak.

— Most már igazán jól tudjuk. Azt hiszem, nem lesz semmi baj, szólta végre Terike.

Aggodalmuk csakhamar végkép eloszlott, sőt annyira eloszlott, hogy már szinte azon boszankodtak kissé, mért erőltették meg magukat oly nagyon a tanulásban. Mert épp a mikor már teljesen elkészültek, jött az öreg János és így szólt:

— Azt izeni a bácsi, hogy ne várjanak rá; nagyon sürgős és fontos dolga akadt, nem jöhet leczkét kikérdezni. Ebédelni is maguk fognak a kisasszonykák, a délutáni leczkét pedig elengedi, a kertben tölthetik az időt.

Ez nagyon jó hír volt. A megfeszített szorgalom és tanulás kárba veszett ugyan, de nem bánták, csak délután teljesüljön reményök. Alig-alig győzték várni, hogy már túl legyenek az ebéden és kint leshessék a kert falánál a jelt, melyet Kálmán adni fog, ha eljön.

Igen, ha eljön! Ez volt most az aggasztó nagy kérdés. Megkapta-e a levelet? jön-e nem jön-e? Izgatottan, nyugtalanul találgatták s az ebédnél talán még enni sem tudtak volna, de az az öreg kulcsárné épen ma olyan pompás ételeket főzött, hogy akár ünnepi lakomának is beillett volna, a bácsi sem volt ott, válogathattak a legjobb falatokban s egy kis időre szinte elfelejtették minden bajukat. A jó ebéd után pedig sokkal jobban kezdtek bízni, hogy ha már eddig minden olyan szerencsésen sikerült, ha János elvitte a levelet, a bácsi elengedte a leczkét, ha olyan jó ebédet kaptak, hogy akár el is lehetnek ozsonna nélkül. — hát már az utolsó és legfőbb vágyuk is teljesül: Kálmán el fog jönni.

Mindjárt ebéd után kísértáltak a kertbe és folyvást ott jártak-keltek a falkerítés mentén. Tudták, hogy Kálmán nem jöhet ily korán. De mindegy. Inkább itt lesik, várják. Szörnyű lassan telt az idő s százszor is újra föltámadt a kétségek és aggodalmuk, hogy talán mégsem jön Kálmán. Aztán megint csak biztatták egymás, hogy még nincs későn, még eljöhet.

És el is jött. Mert végre, végre! a fal tulsó oldalán jól ismert hang szólalt meg:

— Dorinka! Terike! Itt vagytok?

— Ez Kálmán! kiáltott föl Dorinka ujjongva. Itt vagyunk, Kálmán! Oh jőjj gyorsan!

(Folytatása a 282. lapon.)



EGY PICZULÁNYI BAJ. (Lásd a 291. lapon.)

(Folytatás a 280. laphoz.)

Oly nagyon gyorsan, mint azt ők a türelmetlenségökben óhajtották, nem jelent meg Kálmán. De hallották, hogy amott túl többen mozognak, beszélnek, aztán látták, hogy a fal tetejénél létra vége jelenik meg, egy perccel később pedig Kálmán tünt elő a falon.

— No, itt vagyok, mondá komolyan.

— Oh, de hogy jutunk mi oda fel! aggódék Dorinka!

— Mindjárt meglátod. Gondoskodtam mindenről. Told fel azt a másik létrát, Béla

Dorinka meglepetve hallotta Béla említését, mert semmit sem tudott róla, hogy Béla és a mama is itt vannak Gábor bácsiéknál. Magyarázgatásra azonban nem volt idő. Kálmán egy keskeny, hosszú létrát húzott fel a fal tetejére, lebocsátotta a kertbe és maga is leszállt oda a leányokhoz. A következő pillanatban pedig Béla is megjelent a fal tetején és onnan lesietett Dorinkákhoz.

— Ime, itt vagyunk mi hős lovagok, hogy megszabadítsuk az elrabolt királykisasszonyokat, mondá vigan. Hol a hétfejű sárkány meg a gonosz varázsló, hadd pusztítsuk el!

— Béla, kedves Béla! kiáltá Dorinka, s örvendezve ugrott a nyakába. Hogy kerülsz te ide?

— Hallottam veszedelmed hírét, felkötöttem kardomat, lóra pattantam és éjjelnappal vágtatva meg sem álltam, míg ide nem értem, hogy kimentselek az elátkozott kastélyból.

— Jaj te bolondos Béla! Bizony csak a fele tréfa ám ennek. Ha nem gonosz varázsló is, de látnád csak Barnabás bácsit!

— Jaj, ott jön ni! kiáltá Terike ijedten,

mindjárt itt fog mindnyájunkat! (Lásd a képet a czimlapon.)

Csakugyan előtűnt a kertben Barnabás bácsi alakja. Hadonázva és kiabálva lözeledett. Nagyon dühös lehetett.

Dorinka rémülten kapaszkodott Bélába. Terike ijedten bámult a közeledőre. Most, mikor már-már megmenekültek, most hiúsuljon meg minden reménységök!

— Oh istenem, mit tegyünk! jajgatott Dorinka.

De Kálmán, mint igazi vitéz hős, nagyon nyugodt és elszánt maradt.

— Ti kapaszkodjatok fel a létrán szaporán, majd én a bácsi elé megyek és feltartóztatom, a míg kimenekültök. Aztán futva utánatok eredek és én is átjutok. Nem ér engem a bácsi utól.

Ezt a jeles haditervet azonnal végre is hajtották. Kálmán a bácsi elejébe szaladt, de hogy mi történt köztök, birokra keltek-e, azt a többiek már nem láthatták, mert nyakra-főre siettek föl a létrán, a fal tulsó oldalához támasztott másik létrán pedig le. Nehány lépésnyire a faltól állt Gábor bácsi egyik kocsija két tüzes lóval s a bakon a Pista kocsissal.

A két leányka és Béla mihamar a kocsiban termettek s Dorinka majdnem sirva fakadt örömeiben. Most már megmentettnek érezte magát. De még volt aggodalma.

— Oh . . . csak már jönne Kálmán . . ! Még bizony bajba keveredik. . . Oh, ha ő kerülne olyan kegyetlen fogságba!

— Ne féltsd Kálmánt, nem könnyű ő rajta kifogni, biztatta Béla. Mindjárt itt lesz.

E pillanatban már meg is jelent a fal tetején Kálmán. Ugy látszott, mintha csöp-

pet  
barát  
anna  
Dorin  
igen  
is o  
mekk  
Bélát  
jóság  
ment  
moly

—  
Mive  
falon  
külön  
már  
a ka

—  
kozva  
tátok

Ek  
épen  
retett  
szólt

—  
téték  
hétig  
ket é  
megt  
elhat  
tetést  
volt  
den  
násá  
a hi  
hétre  
hogy  
bácsi  
és m

pet sem sietne s onnan a magasból igen barátságosan köszönetet le. Talán bizony annak a rettenetes Barnabás bácsinak? Dorinka csodálkozva látta ezt, de most nem igen törődött vele, hanem mikor Kálmán is odaért a kocsiba, Dorinka könnyes szemekkel a nyakába borult, majd ismét Bélát ölegette és nem győzött hálálkodni jóságukért és elszántságukért, hogy megmentették. De már ekkor a Kálmán komolysága is véget ért.

— Nem nagy sor volt az, mondá nevetve. Mivel épen azt kívántátok, hogy a kertfalon át jussatok haza, hát megtettük; különben holnap a mamánk és Gábor bácsi már ugyis eljöttek volna értetek s akkor a kapun mentetek volna ki.

— A mama? kérdé Dorinka csodálkozva. Ő is itt van? És hát . . . hát tudátok hol vagytok?

Ekkor nevettek csak nagyot a fiuk, de épen nem gunyosan. Kálmán jóságos szeretettel czirogatta meg hugocskáját s így szólt:

— Jaj, ti kis buksiak! Hát ti azt hittétek, hogy ez a jó Barnabás bácsi két hétig aggodalomban fogja hagyni szüleinket és a Terike szüleit? Még az nap éjjel megtudtuk, hol vagytok s Gábor bácsiék elhatározták, hogy itt töltsétek ki büntetésteget. Otthon egy heti szobaáristom volt nektek szánya, sok tanulással és minden csemege, játék, kirándulás megvonásával. A szökéssel még nagyobb lett a hibátok s a büntetést fölemelték két hétre. A jó Barnabás bácsi vállalkozott rá, hogy két hétig bajlódni fog veletek; Gábor bácsi másnap korán reggel maga járt itt és megállapította vele, miképen legyen.

Dorinka és Terike eleinte ámultak, röstelkedtek. De aztán a jobb indulat győzött bennök s Dorinka őszintén fökiáltott:

— No, ezzel a menedékkal ugyancsak felsültünk! De megérdemeltük. Jaj de serves két hetet töltöttünk!

— És a jó Barnabás bácsinak mennyi alkatmatlanságot szereztünk! tevé hozzá Terike. Mikor ő olyan csendes nyugalomban szeret élni.

— Bizony illenék, hogy bocsánatot kérjetek tőle és megköszönjétek gondoskodását, szólt Kálmán. Visszatérhetnénk a kapun át hozzá pár perczre.

Dorinka meghökkenve nézett bátyjára. Ez veszedelmes indítványnak látszott. És ha a bácsi nem fogja is el őket újra, — de hogy lépjenek eléje ilyen szökés után? De az eddigi tapasztalatok után már nagyon elhagyta daczossága.

— Gondolod, hogy meg kell tennünk? kérdé habozva.

— Nagyon illőnek találnám.

— Jól van, szólt Dorinka elszántan. Eddig mindenkor csak baj és szomorúság lett belőle, mikor a magam oktalan szeszélyeit követtem. Ezentúl azt fogom tenni, amit ti vagy más öregebbek mondanak. Menjünk!

S a kocsis megkerülve a kertet, a kastély kapuja elé robogott. A kapu előtt pedig nyájas, mosolygó arczezal állt az öreg Barnabás bácsi. Dorinka és Terike pironkodva, de őszinte bizalommal siettek hozzá.

— Kedves jó bácsikánk! Már mindent tudunk . . . bocsássa meg nekünk, hogy annyira megzavartuk nyugalomban. Nagyon rösteljük.

— Bohó gyermekek! felelé a bácsi nyájasan. Nem sajnálom a vesződséget, ha

javatokra vált s okulva tértek haza. No, indulás előtt jöjjetek még be egy kis ozsonnára. Reméllem, megkötjük a barátságot.

Már ez aztán vig ozsonna volt s Dorinka és Terike végül a jó öreg kulcsárnőnek is igaz szívből megköszönték, hogy gondjukat viselte.

Meleg öleléssel bucsuztak el a rettenetes Barnabás bácsitól s boldogan indultak haza. De mikor Gábor bácsi szép kastélyához már közeledtek, Dorinka ismét elkomolyodott és aggódva sugta Kálmánnak:

— Kedves Kálmán, mit gondolsz... megbocsátanak-e nekem?...

— Attól függ, hogyan lépsz a mama és a bácsiék elé.

Ezt is megsugta Dorinkának a jobb indulat, mely már győztes lett szívében. Legelőször is a mamához sietett bocsánatkérő szóval, aztán Zsófi nénihez fordult:

— Nénikém, kedves Zsófi nénikém, bocsássa meg oktalan tetteimet... tudom már nagyon jól, milyen hibás voltam itt is, otthon is, mennyit vétettem mindenki ellen. Meglássák, ezentul másképp lesz és ha mindjárt nem is sikerül egészen, ugye jóságukkal majd segítenek? És Terikére ne haragudjanak, én csábitottam mindig rosszra.

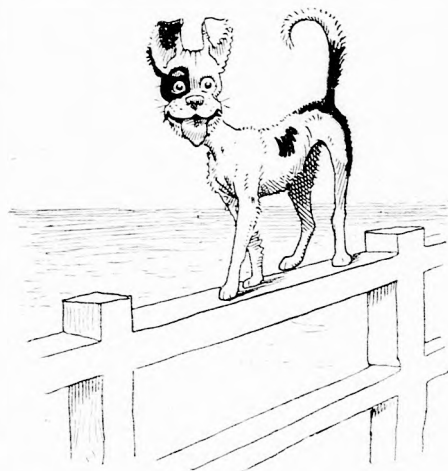
Ilyen őszinte szó után senki sem tudott haragudni, mindnyájan megölelték és megcsókolták, a pajkos Béla pedig mindjárt derékon kapta és körül tánczolta vele a szobát, vigan kiáltva:

— Új Dorinkát adott nekünk vissza az a rettenetes Barnabás bácsi! Vége a háborus világnak és minden szomorúságnak.

Annak vége is lett. Olyan vidáman, kellemesen teltek a napok, hogy mikor végre haza kellett térniök a fővárosba, ugyancsak

nehéz szívvvel bucsuztak egymástól mindnyájan. És otthon is igazi testvéri szeretetben, derült boldogságban élt azután Dorinka az ő testvéreivel.

### BÜSZKE SNUCZI.



**N**ÉZZ meg jól és mondd őszintén:  
Van-e több oly legény mint én?  
Bejárhatsz tiz üres tanyát:  
Snuczinak nem leled párját.

Szájam mint az orozzláné,  
Járásom a paripáé,  
Monokli van a szememen,  
Mint gavallér, ugy viselem.

A fél fülem szép fekete,  
Épp ugy mint a farkam fele.  
Ugy-e remek? Érzem is én:  
Nincs több oly szép legény mint én!



## A »TRÉFIKE«.

— Elbeszéli Dorina néni. —



MAGYON szerettük a kis »Tréfit«, pedig csunya kis szeplős zsidó gyerek volt. Rá is szolgált szeplőire, mert hacsak be nem volt a Sajó fagyva, amely mellett lakott, öröké ott pocskolt — arczát erősen mosva — a lejtős parton, amerre a gulyát delelőre hajtották.

— Miért mosdol annyit, »Tréfike«? kérdeztük gyakran, mikor sajóparti kertünkbe mentünk.

— Mert nincs édes anyám.

Ennél nem mondta tovább, mert torkán akadt a szó és láttuk, hogy szeplős arczán már nem csak a Sajó vize, de sajó könyei is folynak alá nagy barna szemeből, melyek értelmesen panaszták el, hogy a kinek nincs édes anyja, annak magának kell mosakodnia, ha tiszta akar lenni. És »Tréfike« tiszta volt, mint egy szeplős kis

pisztráng s épp olyan eleven is, jöllehet a név, melyen tudatlanságunkban szólítottuk, éppen az ellenkezőjét, a tisztátlant jelenti héber nyelven.

Meg volt ennek a névadásnak is a maga fontos oka, mely éppen a »Tréfike« lelki tisztaságában rejlett.

Gyakran jártunk le a mi sajóparti kertünkbe, kora tavasztól késő őszig: a márcziusi első veteményezéstől kezdve téli-káposzta eladásig.

»Tréfike« apja vámos volt; egy nagy, öles, marczona, szomorú képű zsidó.

Még a hatvanas évek elején — ha jól emlékszem — mikor sok helyt azt az igazságtalanul kivetett vámot fizették a hidaktól, a német kormány alatt került Sajószögre az öreg Salamon és fáradhatlanul szedte be a garasokat; mert igen nagy volt akkor — a vasut építése előtt — a forgalom a Sajónak ezen a hidján.

A vámház ott a hid végén bizony nem volt vámpalota; mert mikor az öreg Salamon lelépett keskeny ágyáról, melynek végében a kis Samu, a mi »Tréfikénk« is hált, második lépésével már a ház előtt állt és vállára csapott a sürgölődő tótnak súlyos kezével úgy, hogy gebéjével együtt egyszerre helyben marasztalta. Azt hitte a jámbor, hogy, mint első a husz-harmincz szekeres között majd csak elillanhat jó szerével a vámparassal együtt.

De Salamon nélkül számított, aki nem azért danolhatta volna el, ha akarja szegény szomorú feje, hogy:

Nem ettem én ma egyebet,  
Fekete retket, kenyeret,

hogy a tót az ő Samukája örökségével odébb álljon. Mert az volt a Samuka öröksége, amit az öreg Salamon a vámon nyert.

Nem volt kettőjüknek egyebük, csak ami abban a kis vámházban jól elfért.

Két magas falrekeszen keresztül vetett három szál deszka; ezen és egy rossz szalmazsákon hált az apja az ő kis fiával együtt. Egy apró vaskályha óvta meg őket a megfagyástól télben és pörkölte pároigó

testüket a kánuikulában, ha valami főzni valójuk akadt. Mert amikor arra mentem, a Samukát nem egyszer láttam kávézgatni a háznak azon a végén vagy oldalán, a hová az árnyék éppen vetődött. Oda tuszkolta ki Samukát az apja hüselni, forró kávé mellett. Mert hidegen nem lett volna ám az olyan ünnepi »komedencia«. Micsoda étel az, amit tele pofával fujni sem kell? Az legföljebb valami maradék lehet.

Az ágy mellett egy nagy rozzant ládában volt a ruháneműjök elhelyezve. Odább volt az éléskamra — egy lyukas feneke nagy kosárban, és itt volt közép tájon, az ajtóval szemben, a Samuka külön szobája esős időben. Mert az is a háziszabályokhoz tartozott, hogy sáros csizmával nem szabad az emeletre fölmenni. Így nevetünk össze Samukával: én a széles karimájú roppant szalmakalapom alul — ő meg az apja két új csizmája közül, melyeken büszkén könyökölt az extra szobában — az ágy alatti fülkéjében. — mikor haza felé siettem a káposztáskertből a jól megeredt esőben friss dugványért.

— Pszt, te béka-kölyök! szisszent rá az öreg zsidó a Samukára; hogy mersz te nevetni, mikor a nagyságos kisasszony erre sétál?

Szegény öreg zsidó azt hitte, hogy Samuka nagy kalapomat neveti, melyről kö-

rül-körül csepegett az esővíz mint az eresztől. Pedig Samukával azért nevetünk, mert nagyon jó szívet viseltettünk egymás iránt. Sokért is nem adtuk, ha Samuka ellátogatott hozzánk: mert kedves és eszes gyerekek volt.

Gyakran úgy eljött utánunk, hogy észre sem vettük, csak mikor a kapuban megszólalt mögöttünk: »Én is hadd menjek a kastély-udvarba!«

Mikor már minden fogas kérdésből kifogytunk, melyekkel azért faggattuk, mert tudtuk, hogy mindig valami eredetit fog felelni: elkezdjük eggyel-mással kínálni. Tudtuk, hogy keresztény háznál igaz hitű zsidó meg nem eszi a kávé, tojást, kalácsot. Hát őt nem is ezekkel kínálgattuk: adtuk neki szebbnél-szebb piros almát, illatos szamóczát — mind nem köllött neki; egyre azt hajtotta:

— Nekem az nem köll, mer' az tréfi!

De ez nem csupán egy-két nap ment így, hanem egy pár évig — és nem bírtuk rávenni a kis Samut, hogy egyik nálunk valamit, a

mi bizony nagy örömünkre szolgált volna, ha megteszi, mert nekem igazi gyönyörűségem látni egy kis gyereket enni azzal az öntudatlan mohóssággal — mikor arca is kipirul már a piros almának látására.

— Te Samuka! mondtam neki egyszer félig-meddig haragosan, hogy nem akart



... EGY KIS VIRÁGTARTÓBAN OTT POM-  
PÁZOTT A RÓZSA. (Lásd a 287. lapon.)

tölü-  
rózsa

—  
esen  
tam  
kitha  
elfog  
amin  
totta  
mellé  
kalap  
köszö  
elrias  
kalap

De  
vén,  
az á  
egy  
lette  
A p  
függő

Az  
tén a  
mánl  
nézti  
mond

És  
nagy  
assz

N  
désel  
azt n  
hirte  
Sam  
valót  
juk,  
elita

—  
fucs  
mit  
Sz  
volt,  
anyj  
E  
mag  
jogta

tőlünk semmit elfogadni: hát ez a szép rózsza tréfi-e? Oda adjam-e neked?

— Azt nem eszi meg senki! felelte bölcsen és titokzatosan a kis »Tréfi« és látam csillogó szemeiből, hogy bátran leszakíthatom a rózsát, amit nem csak hogy elfogadott, de majdnem kikapta a kezemből, amint felé nyújtottam — és reszketve szorította magához. Kalapját levévén azt hittem, mellé akarja tűzni — de ellenkezőleg: a kalap alá dugta kincsét. Azzal halkán köszönt, mintha félt volna, hogy erős hang elriasztja a keblén szorongatott rózsát a kalap alól, és csöndesen tipegett haza felé.

Délután ismét a sajtó-parti kertbe mentem, benéztem a vámházacskába. »Tréfi« az ágyon trónolt és valami állványfélén egy kis virágtartóban ott pompázott mellette a rózsza. (Lásd a képet a 286. lapon.) A polczocska fölött egy szép női arckép függött. Samuka rámutatott a képre:

— Neki hoztam! . . .

Az öreg Salamon előkerült akkorra szintén a szomszédos árendástól, aki a korcsmánkat bérelte. Mikor látta, hogy a képet nézzük, mély szomorúsággal csak annyit mondott:

— Az édes anyja!

És csodálatos! . . . a csunya »Tréfi« nagyon hasonlított a valóban csodaszép asszonyhoz.

Nem akartam a szegény Salamont kérdésekkel faggatni szép neje miatt, mert azt már előbb is tudtam, hogy meghalt; így hirtelen arra fordítottam a beszédet, hogy Samuka soha sem akar tőlünk semmi enni-valót elfogadni; pedig csak olyannal kínáljuk, amit nálunk számtalanszor esznek izraelita kereskedők.

— De csak felnőttek, kérem, mondá a fucska apja; aki tudja, mit fogadhat el és mit nem.

Szegény Samukának hát minden »tréfi« volt, csak a piros rózsza nem, melyet az anyja emlékének szentelt.

E beszélgetés után rövid idő múlva a magyar szabadság légáramlata elsöpörte a jogtalanul felállított vámokat. Egy szép

reggel még csak nyomát is alig letem a kis gunyhónak; még az alapját is fölásták és minden porát a Sajóba szórták.

Samukát, a mi kedves kis barátunkat, csakhogy meg nem sirattam. Hirét sem hallottam többé. Aztán meg rövid idő múlva távoli vidékre szakadtam onnan.

Néhány éve, hogy házunkhoz egy mérnököt szállásoltak be; azaz hogy illetőleg mi hívtuk meg, mivel falun idegenek nem mindig találnak szállást.

Örültem, hogy megismerhettem a mérnököt, mert már elérkezett hozzánk a hire, hogy ritka és kiváló derék ember; nemcsak, hogy igen ügyes a maga szakmájában, de ezen fölül kellemes művelt társalkodó és jellemes férfiú.

Mennyivel jobban örültem meg én, hogy a derék művelt mérnököt megismerhettem. Mert midőn nálunk bemutatkozott, legkedvesebb meglepetésemre az tünt ki, hogy ő az a hajdani »Tréfi«.

Egész keresztényesen főtt ebédünket végig ette velünk a mérnök, mert most már tudja, hogy mikor ehet a becsületes zsidó, kereszténnyel egy tálból.

De nem így az öreg Salamon: ő még most is a régi »dil-duli, dal-dal, dil-dil« nótát fújja, amely oly szivrehatóan mondja el, hogy az öreg Salamon

Nem evett még ma egyebet.  
Fekete retket, kenyeret.

Nem lehet az öregot rávenni, hogy nyugalomba helyezkedjék. Azóta, hogy a kis vámházból kiüzték, házalással kereste kenyerét. Csak mivel már nagyon megöregedett, ül be télre fiához és azt mondja: a gyerekekre vigyáz, midőn unokái közt a kályha mellett szundikál. Pedig szegény öregot gyakran a gyerekek őrzik meg attól, hogy szendergés közben égő pipájával meg ne gyujtsa a ruháját.

Ily módon jóformán keresztül alussza a telet és úgy látszik, hogy ilyenkor egész évre kiveszi jussát az álomból; mert aztán tavasztól késő ősziig fáradhatatlanul vándorol faluról falura, hogy a Rózsikának, az ő drága kis unokájának számára össze-

szeresse a filléreket, mint hajdan fia számára a tandíjat.

Hogy ha tél végén először halljuk az öreg Salamon vékony hangu tilinkóját szólni a faluban, biztosabbra vesszük, bár mekkora legyen is a hó, hogy itt a tavasz.

## KÖNYV ÉS MOSOLY.

— Kicsi beszély, két képpel. —

— GIZI, Andor! Gyertek csak! Jó hírt mondok.

Futott Andor befelé, de még Gizuska is kíváncsi volt, mi lesz az a jó hír. Bizonyosan érdekes lesz, mert a mama levelet tart a kezében, nem is egyet hanem kettőt.

— Mi az a jó ujság, mamácska?

— Nagyon kapósak vagytok, gyerekek. Ime egyszerre két levél is érkezett s mind-egyikében titeket hívnak néhány hétre vidékre kedves rokonokhoz.

— Jaj de jó lesz! szólt Gizike. És ugy-e elbocsátsz, kedves mama?

— El, ha van kedvetek. Nem erőltetek. — Hogyne volna! mondá Andor. Amibár... az a kérdés, hova hívnak?

— Mondom, kedves rokonunk mind a kettő. Rátok bízom, melyik meghívást fogadjátok el. Az egyik meghívás Emma nénitől jött. Tudjátok, mióta meghalt egyetlen kis leánykája, nagyon elszomorodva él, mindentől visszavonult, csak busul. Most azt szeretné, ha ti néhány hétig ott vol-

nátok nála, ez kissé fölvidítaná, elfoglalná, mert fölteszi, hogy ti nyájas, jó gyermekek vagytok.

Gizike meglehetősen komoly képet vágott, Andornak az arca pedig valósággal elsavanyodott. Mivel pedig szokva voltak hozzá, hogy mindig őszintén beszéljenek, Andor mindjárt ki is pattant:

— Köszönöm szépen! Az ugyan gyönyörű multság volna... ott unalmaskodni pár hétig a szegény néivel, aki naphosszat mindig csak busul és sirdogál. Hát a másik meghívást kitől való?

— Elek bácsiéktól...

Nem is mondhatta a mama tovább, mert Andor nagyot ugrott és taposva kiáltá:

— Az már más! Oda megyünk! Bizonyosan Pali kérte meg az apját, hogy hívjon oda minket. — Valamennyi unokatestvérem közt Pali szeretem legjobban. Te

is, ugy-e Gizike? Pali soha sem fogy ki a tréfából, játékból. Jaj de pompásan fogunk ott mulatni!

— Rátok bízom, melyiket válasszátok, szólt a mama. Csak annyit mondok még, hogy egy kicsit fontoljátok meg és estig határozatok, hogy holnap válaszolhassak.

Gizuska nem szólt, de ugy látta, mintha a mama arcán Andor szavai alatt egy kis kedvetlenség lebbent volna végig. De éppen csak egy pillanatra.

Amint magukra maradtak, megkezdték a tanácskozást. Azaz Andor nem igen tanakodott sokáig.



... BELEÜLT A TALIYIGÁBA. (Lásd a 290. lapon.)

— Nincs ezen mit fontolgatni, mondá nevetve. Másról ugyesem lehet szó, mint arról, hogy Paliékhoz megyünk.

— Mégis hányjuk-vessük meg egy kicsit a dolgot, szólt Gizuska. Szegény Emma néninek bizonyosan zokon fog esni, ha visszautasítjuk a meghívását. . .

— Oh dehogy! Be fogja ő maga is látni, hogy nem vagyunk mi oda valók az ő szomorú házába. Én bizony nem megyek el hazulról azért, hogy néhány hetet átpityeregjek, mikor olyan vig pajtáshoz mehetek, amilyen Pali.

— De Emma néni, tudod, mindig annyira szeretett minket . . .

— Hiszen én is szeretem. Különben, ha szeret, ne kívánja, hogy ott buslakodjunk vele. Egy szó mint száz, én Paliékhoz megyek, és ha te a nénihez kívánczol — hát tessék, menj oda. Megkérjük mamácskát, hogy osztozhassunk a meghívásokon. Így legalább mind a kettőt elfogadhatjuk.

Ez meg is történt. A mama pedig szinte láthatólag örült, mikor Gizike így szólt:

— Andor semmikép sem akar Emma nénihez menni. Én elmennék, mert sajnálnám, ha a kedves jó nénikét még azzal is busitanók, hogy meghívását nem fogadjuk el.

— Jól van. Te mégy a nénihez, Andor a bácsihoz, felelt a mama.

Harmadnap már utban voltak és szerencsésen meg is érkeztek, kiki a maga helyére. Nagyon különböző volt a fogadtatásuk, de egészen olyan, amilyenre készültek. Andornak messzire a falu határáig elejébe nyargalt Pali, fölugrott a kocsiba

s a két vig pajtás ott ölekezett össze, aztán mindjárt megkezdtek a mulatságot, még pedig azzal, hogy a kocsist hátra ültették és ők maguk hajtották a lovakat; nem fordultak fel, hát nem lett semmi baj.

Gizuskát a néni a ház ajtajánál fogadta s azon kezdte, hogy amint megölelte, megcsókolta, hát sirva fakadt.

— Ugy hasonlitsz az én felejthetetlen Rózsikámra!

Amilyen volt a kezdet, olyan volt a folytatás is. Csakhogy lassan-lassan mégis változott aztán a dolog.

Vig napok virradtak Andorra, aki sajnálkozva és nevetve gondolt arra a jámbor Gizuskára. Már ugyan hogy is tudott oda menni a nénihez, mikor itt Paliék-nál csupa multság az élet.

Palinak igazán egyeben sem járt az esze, mint azon, hogy reggeltől estig ki ne fogyjanak a játékból. Nagy mester volt ő ebben még akkor is, mikor maga volt. Hát még most, olyan egyetértő vig pajtással, mint Andor.

Majd fölvetették a házat, de még az udvar és a kert is szűk volt nekik. Vagy, ha ők elfértek, akkor másnak nem igen jutott hely. Sietve menekült, akinek kedves volt a keze-lába, füle, orra, mert biz azt soha sem tudhatta, mikor éri valami veszedelem.

Az első napon Elek bácsi és a felesége maguk is nevettek a fiuk játékán. A második napon Elek bácsi nyájasan intette őket, hogy módjával jó ám a játék is. A harmadik napon, mikor tüzi játékot rendeztek és majd felgyújtották a pajtát, már meglehetősen komolyan megdorgálta őket, amiből egyébiránt csak az következett,



. . . MAGA IS ELSÍRDOGÁLT.

(Lásd a 290. lapon.)

hogy Pali és Andor igyekeztek kitérni az öregek szeme elől. A tágas nagy kert éppen jó volt erre a célra. Hanem a negyedik napon ott történt aztán egy kis hiba.

Mikor már többféle játékba beleuntak s terv nélkül ögyelegtek ide-oda, egy kis vas talyigát pillantottak meg. Mindjárt kész volt az új játék.

— Ülj bele, Pali, majd én tollak. Aztán meg én ülök bele és te tolsz. Meglásuk, ki bírja jobban.

Pali beleült a talyigába. (Lásd a képet a 288. lapon.) Nem éppen kényelmes ülés esett az egykerekű kicsi furikban, de annál nagyobb volt a tréfa. Palinak magasra kellett tartania a lábait, hogy a földre ne ütközzenek. Az pedig nem volt könnyű, mert Andor futva rohant vele s Pali végre félni kezdett, hogy kibukik, kiáltozta is, hogy »már elég! ez nem jó játék!« De Andornak tetszett, még gyorsabban tolta. Palinak lecsuklott a lába, fölfordult a talyigával. Andor rábukott s a kacagást kínos jajgatás váltotta föl. Andor a talyigába vágta a fejét s orcáján, homlokán végig hosszú sebből patakzott a vér. Jó hogy a szemét ki nem ütötte. Pali pedig ott maradt elterülve a földön, nem birt fölállni. — kifíczamította a lábát.

Hát biz itt vége szakadt a mulatságnak. Palit ágyba fektették, Andor pedig bekötözött fejével unatkozott egymaga a szobában. Röstelt kimenni a házból, nehogy a falusi gyerekek nevéssenek rajta.

— Ime a tulhajtott pajkosság gyümölese, szólt Elek bácsi boszusan. Most már legokosabb lesz, ha haza küldelek, Pali ugyanis két hétig nem fog futkározhatni. Mit busulnál itt egymagad?

Ekkép Andor hamarabb, mintsem gondolta, haza került. Szörnyen röstelte a dolgot, de utközben így vigasztalódott:

— Már megesett. Legjobb is nekem otthon Gizuskával. Eddig már bizonyosan ő is otthon van, nem bírta ki annál a szomorú néminél. No, hát legalább egyfőrmán jártunk, az én kirándulásom sem volt kellemes.

Nem találta el egészen az igazat. Mert az valóságos igaz volt ugyan, hogy az ő kirándulása nem végződött kellemesen; de Gizuskát nem találta otthon. Sőt azt sem igen tudták, mikor kerül haza. Csak levelei érkeztek sűrűn és ezekben a levelekben, — Andornak, mi tagadás benne, némi titkos bosszúságára — éppenséggel nem panaszkodott, hanem hovatovább mind vidámabban mesélte el, miként folynak a dolgai ott a szomorú nénikénél.

Az első reggel bizony sirdogáltak. Gizuska a néni elhunyt leánykájának szobájában aludt s reggel a néni bejött hozzá, maga öltöztette, közben pedig sokszor magához ölelte, beszélt a néhai Rózsikáról, sirt és Gizuska maga is el-sirdogált egy kicsit. (Lásd a képet a 289. lapon.) A néni aztán előkereste Rózsika játékszereit, bábuit, s oda adta Gizuskának, hogy szórakozzék velük. Délután így szólt:

— Gizuskám, nem jó egész nap a szobában ülnöd. Kiviszlek a kertbe sétálni.

Kisétáltak. Gyönyörű nagy kert volt, sok olyan ritka növényvel, virággal, melyet Gizuska nem ismert. Szerényen kérdezte egyiknek-másiknak a nevét, a néni szívesen magyarázgatta, úgy hogy csakhamar egészen belemerültek a kertészkedésbe s nagyon gyorsan mult az idő. A néni le is szakított virágokat, leveleket, ezeket bevitték és este azzal szórakoztak, hogy Gizuska számára szépen, ügyesen bepréselték emlékül.

Másnap így szólt Emma néni:

— Nagyon unalmas lenne neked, kedves leányom, mindig csak velem lenned és busulgatnod. Délutánra meghívtam a szomszéd birtokos gyermekeit. Igen derék leánykák és fiúk. Barátkozzatok meg.

Ez nem is volt nehéz, mert igazán kedves gyermekek voltak. A nénike pompás oszonnát adott s maga is szinte felvidult e vidám kis társaságban.

A következő napon a szomszédok rendeztek nagyobb kirándulást az erdő egy szép pontjára s hívták Gizuskát is, ki eleinte huzódzott, hogy nem mehet.

Nem  
El kel  
Nag  
erdőbe  
Gizusk  
dulni  
kusz és  
kát is.

Gizusk  
met, ő  
rakoza

A r  
san m

azt ne  
radj  
elmegy

S il  
valami  
nem v  
gok, d  
le, mé  
néni ke  
foglak  
sától.

Mik  
Gizusk  
levél j  
szépen  
hetet,  
vannak  
sen be

Az  
mégis  
néni is  
tovább

— I  
vesem.  
tok ne  
elkerle

— Dehogyan nem, kedvesem, szólt a néni. Nem utasíthatod vissza a szíves meghívást. El kell menned s én is elkísérlek.

Nagyon kellemesen telt a nap ott a szép erdőben. Hazajövet pedig arról beszéltek Gizuska játszótársai, hogy be fognak rándulni a közeli városba, hol most nagy cirkusz és menaszéria van. Hívták persze Gizuskát is, tartson velök.

— Már oda igazán nem mehetek, felelé Gizuska. Nem hagyom el kedves nénikémet, ő pedig, tudjátok, nem jár ilyen szórákosokra.

A néni közel volt s meghallotta. Nyájasan megsimogatta Gizuskát.

— A magam kedveért nem mennék, de azt nem akarom, hogy miattam te is elmaradj ilyen ártatlan szórákoszástól. Mi is elmegyünk.

S ilyen módon majd minden napra akadt valami kellemes időtöltés. Az igaz, hogy nem voltak holmi lármás, pajkos mulatságok, de minden este elégedetten nyugodtak le, még pedig nemcsak Gizuska, hanem a néni is, kit a kedves kis leánykával való foglalkozás kissé elvont addigi busongásától.

Mikor a kitűzött két hét letelt, akkor Gizuska — nem tért haza. Helvette csak levél jött, melyben a néni is, Gizuska is szépen kérték a mamát, engedjen még két hetet, mert nagyon jól, nagyon kellemesen vannak ott együtt. A mama persze szívesen beleegyezett.

Az újabb két hét leteltével Gizuska már mégis vágyódott szülei után és a jó Emma néni is belátta, hogy nem volna helyes, ha továbbra is visszatartaná.

— De nem sokára látjuk egymást, kedvesem. A jövő hónapban ellátogatok hozzátok néhány hétre. És őszkor majd újra elkérlek a mamádtól. Isten veled!



## EGY PICZULÁNYI BAJ.

(Képpel a 281. lapon.)

»HAZA vittem egy pár csizmát,  
Kaptam egy szép új piczulát.  
Jóska pajtás, szólj, mit vegyek?  
Veled mindent megfelezek.«

»Tiszta sor, hogy mit kell vennünk;  
Ideje, hogy urak legyünk:  
Szivart veszünk! S nagyot fujva  
Füstölünk a zugba bujva.«

»Itt a szivar! Gyujtsunk rája!  
Majszter uram ugysem látja.  
Jaj de pompás! Jaj de remek!  
S versenyt füstöl a két gyerek.

»Igen ... remek ...! De ... no! Mi ez!  
Fejem szédül ... Tán baj is lesz ...  
Jaj te Jóska! Ez rossz dolog.  
Jaj, tán mindjárt meg is halok!«

Nevet Jóska és még füstöl,  
De csakhamar ő is szüköl.  
Földre rogy s ott hemperegnek:  
Egy piczulányi bajt vettek.

## KÉPREJTVÉNY.



A megfjétek névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő munkát:

„Gyermekek könyve.“

Kemény díszkötésben 30 színezett képpel s egy kórajzzal.

## MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 15-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

## Takarékpénztár.

Helyesen fejtették meg: Bauer Elza, Vámosy László, Kiss Sára és Lajos, Klugmann Vilmos (hiányosan), Gerlőczy Endre, Rédlich testvérek, Bretschneider Paula, Günther Iona és Mariska, Soós Laura és Iduska, Hirschler Jolán, Deutsch Laci, Patterson Margit és Orsolya, Gerde Oszkár, Selevér Flóra, legifj. Kubinyi György, Magassy Sarolta, Horváth Ida és Nelli, Josipovich Dóra és Kálmán, Kolossváry Marianna és Niki, Biel Jozefina, Maffei Annus (részben), Hermann Stefánia, Márton Gabriella, Schönfeld Viktor, Kovács Irénke, Szeglethy Mariska és Sarolta, Fekete Andor, Polgár Géza, Kovács Béla, Benedek Pista, Rétay Vilma, Forgách Beatrix, Póka Ágneska, Papp Birike, Tóth Gyula, Adriányi Eszti és Jolánka, Polgár Juliska és Margit, Szily Rózika, Bárkányi Ödön, Gáthy Mariska, Ehrlich Juliska, Sibilla Jenő, Baum Róza és Miklós, Goldstein Jolán és Iona, Neuman testvérek, Tauber Margit, Ganovszky Béla, Herzl Antal, Bartal Aurél, Fluk Karesi, Szalay Livia, Stern Erzsike és Sándor, Brust Margit, Marczali Bözse, Sohár Laci, Steiner Elza, Sipőcz Karola és Laci, Kövesy Rudí, Szöllősy Aurél, Fried Ella és Gizella, Polák Karesi, Tarnóczy Ferencz, Ember Pista, Tenner Elza, Kovács Kálmán, Simon Olivér, Kovács Irén és Jolán, Eibenschütz Aranka, ifj. Szivák Imre, Scheuer Ervin, ifj. Isnák Gyula, Berger Jenő, Botka Andor és Lajos, Tomes Irma, Kerdl Dezső és Ernő, Zakár Margit és Lajoska, Unger Béla és Ferike, Halász Sándor, Kaminszky Irma és József, Szemők Katicza és Maricza, Tolnay Flóra, Pösch Rudí, Schlesinger Szidi, Simó Tivadar.

\*

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Benedek Pista*, *Sepsi-Szentgyörgyön*, kinek a kiadóhivatal a jutalomkönyvet megküldi.

\*

A »KIS LAP« XLIV. köt. 14-dik számában közölt kereszt-feladvány megfejtését még beküldték: Péchy Ilonka, Scholtz Gusztáv.

## FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**Szemők Katicza és Maricza.** Ha egy-egy rejtvény megfejtése nem sikerül, az még nem éppen valami nagyon röstelni való. Megeshetik akárkivel. Annak a látogatásnak most még nem tudhatom az idejét; de addig is élénk meglepődéssemre szolgál, hogy a »Kis Lap«-ot ti is oly

kedves barátotoknak fogadtátok. A csinos levél, mely alatt ugyanegy írással kettőtök nevét olvasom, melyötök írása? — **Kaminszky Irma és József.** Az ünnepi jó kívánságot, ha megkészt is, szívesen vettem és szívesen visszonzom. — **Szathmáry Péter.** Dorinka történetére vonatkozólag a jelen szám már megadja a választ. Utána majd egy kis színmű következik, aztán természetesen ismét elbeszélés. Ami fogadádot illeti, csak azt ismételhetem, a mit e helyen már sokszor megírtam: hogy Forgó bácsi válaszai nem vonatkozhatnak olyan kérdésekre, melyekre akármely tankönyv megfelel. Akik fogadtatok, vegyetek elő egy földrajzi tankönyvet s ott megtaláljátok a választ. — **Legifj. Kubinyi György.** Az »Állatország« megfejtőinek névsora már három héttel ezelőtt megjelent, a husvéri számban. Arról, hogy a »Kis Lap« jobb és szebb-e, mint az a másik lap, nekem nem illenek nyilatkoznom, az pedig, hogy hányan vagytok a »Kis Lap« előfizetői, a kiadóhivatal könyveinek titka, nem a nyilvánosság elé való. De bizony hatalmas tábor telnék meg, ha egybegyülnének. Egészségemet illető kérdésre azt válaszolhatom: köszönöm a szíves kérdést, jól érzem magamat. — **Natti Klotildka.** Kérdésednek semmi értelme. Azt kérde: mért nem írja ki a »Kis Lap« a helyes megfejtést, hogy tudnád, jól fejtetted-e meg a rejtvényt? Ugy látszik, nem igen figyelmesen olvasod, a »Kis Lap«-ot. Hisz minden rejtvény megfejtését közlöm, de még a helyes megfejtők nevét is, végül még a jutalom nyertesét is. Mindezt nem vetted még észre? — **Papp Birike.** Bizony Budapesten is csak olyan gonosz csüt idő járt, mint nálatok. Szegény virágaid, remélem, nem pusztultak el végképen. — **Práznovszky Iván.** Pünkösdi ünnepe még jó messze van ugyan, de a jó kívánság mindig jókor jön. Hasonlóval viszonzom. — **Berger Lujza.** Hgy a kndrt mgnhngzkt mgfjttd, lshzm, d nm rtd mg, tht nm vhtlk fl a mgfjtjk srb. — **Weisz Lajos.** Sajnálattal értesültem, hogy legutóbbi leveled írásakor betegség döntött ágyba. Remélem, legközelebbi soraid már arról fognak értesíteni, hogy hamar talpra álltál és újra egészséges vagy. — **Bródy Armand.** Az egyiket megrajzoltam. — **Szent-Ivány Karola.** Szilasi Emilia és Szunyogh Bandi viszont bizonyosan örültek, hogy kérdésekre felvilágosítással szolgálhattak. Talán elolvassák ezeket a sorokat is és tudomásul veszik, hogy ezennel a »Kis Lap« utján köszönetet nyilvánítsz nekik. — **Ifj. Szivák Imre.** Sokadmagaddal vagy, akiknek »Dorinka menedéke« megnyerte a tetszésteket. Rejtvénykéed nagyon is könnyű s nem is egészen szabatos. De az nem baj. Majd jut eszedbe fogasabb, ha épp ekkor is szereted törni a fejedet. Írásod mindjárt csinosabb, rendesebb volna, ha vonalozott papírosra írnál addig, amíg bele nem gyakoroltad magadat az egyenes sorok vetésébe. — *Több levélről a jövő számban.*